

Den svarte Sot

Svartsot

En hæderfuld herse og fader er jeg,
je hældte ud mjød til gudernes ære,
kæk i kamp, da mangan mand døde,
men min banemand kom stiltiende.

Med gustent gult bryst,
en umandig bryst.

Mine øjen blev gule som sand og som sol,
mit pis blev mørkt som agerjordens støv,
min hud er hærde af vind og af ar,
af hundrede sår fra hundrede sværd.

Snertet af en grum vind under en kold stjerne,
jeg må se på, mens det sortner som tjære,
gul til sort, fra bryn til fod,
mit blod er sværtet af skæbnens falske håb.

Jeg kendt' ej fald,
nu rådner jeg halvt.

En gådefuld sot, mange mands bane,
jeg ser mig selv tage en sygelig lød,
jeg har set det før, set, hvad det gør,
set våbenføre mænd sygne og dø.

Jeg plages af sot, den sorte syge,
mine frænder må søge lægedom forgæves,
døden mig venter, livet må jeg lade,
min skæbne, min lod er afgjort for mig.

Alfader, din nidding - hør nu min råben,
hvi strådød, hvi sygdom? - Ej fjenders våben?
Har jeg ej gjort det, du påbød?
At udånde til sengs er en ynkelig død.

Valkyrier forsmår mig - vil ej vise vej,
over bifrost til valhal - hud sort som beg,
død har ingen ære, jeg rådner så sagt',
ej vil jeg finde hæder og agt,
i valhal.

Det kaldes svartsot, den stygge syge,
der lader de gæve stridsmænd dø på deres knæ,
ej i kampens hede, eller på koldt hav,
men visnede krøblinger, ej vilde og fri.

Man synger om svartsot, karlfolks fordærv,
soten, der grues fra fenne til bjerg,
ingen kender hvi, ej hvem, ej hvor,
men nu kender de det fra denne skjalds sidste ord.